Є й досі люди: вітер і ліси
Одбилися у їх очах жорстоких,
В них перегукуються голоси,
Загублені у давніх, сивих роках.

Схилившися на конях огняних,
Що на боках несуть палючі тавра,
Женуться по заметах снігових,
Нагадуючи п'яного кентавра.

І кінський піт, як божеський напій,
Голодні ніздрі палить і лоскоче,
І голе серце в темряві сліпій
Темніше од завіяної ночі.

Підвівши штуцер, грізний і слизький,
На мушку ловлять гнівну ведмедицю,
І м'язи загорілої руки
Спокійно тиснуть непохитну крицю.

Коли весною кулик лісовий
Пливе, як тінь, через безумні віти,
Вони очима круглими сови
Його чатують, щоб огнем зустріти.

Спадає осінь, як димчастий сніг,
І гостро пахне листя недогниле,—
Ловець, піднявши голосний батіг,
Спуска хортів на поле пожовтіле.

Все дише, б'ється, гомонить, іде.
Він любить рибу, звірину і птицю,—
І, люблячи, без жалю підведе
Свою холодну і тверду рушницю.

1925